

Az erdei iskolák sok szemmel

Minden évben máshogy éljük át az erdei iskolát. Mindenki mást vár ettől a néhány naptól. **Ötödikesként** izgulunk és tökéletesnek akarjuk, vagy éppen nem érdekel különösen, mert azt hisszük, hogy ez csak egy osztálykirándulás. **Hatodikban** komolyodnak a dolgok, mégis több időt tölt az ember másokkal, mint a saját osztályával. Ezt hetedikben mindenki megbánja. **Hetedikben** senki nem érzi, mennyire komo-

lyak a dolgok. Nem vesszük észre, hogy milyen gyorsan eltelt az év, telefonozásra és alvásra pazaroljuk az együtt töltött időt. **Nyolcadikban** minden megváltozik. Mindenki rádöbben arra, hogy mit vesztett az eddigi elpazarolt években. Rájövünk, hogy pár hét van vissza, mi meg csak ültünk eddig és nem élveztük, hogy olyan emberekkel vagyunk együtt, akik 8 éve hallgatják a hisztiket és a beszélőket, mégis úgy szeretnek bennünket, mint a testvérek. Élvezzetek ki minden erdei iskolát, mert kevés van belőle! vlv

Kedves Olvasók!

Idén nagyon kellemes meglepetés ért minket. A Rácz Tanya tulajdonosának, Rácz Károlynak köszönhetően az erdei iskola 4 napját Orfútól nem messze ezen a mesés helyszínen töltöttük. A tanya vadregényes volt, a kalandpark szórakoztató, az állatok lenyűgözőek, az ebéd finom, a kiszolgálás *****.

Köszönjük.

Az iskola diákjai és a kísérők

Riport Vörös-Bene Zsanettel

A táborban Vörös-Bene Zsanett kalauzolt bennünket, és segített abban, hogy a hét ilyen csodás legyen. Riportereink vele beszélgettük.

-Mikor nyitották meg a panziót?

20 évvel ezelőtt építették fel a tanyát.

-Ilyennek tervezték?

Először tanya volt. Egy hodály épületek nélkül. Aztán lassanként építették. Kezdetben csak egy éttermet húztak fel mellé. De már ekkor tenyésztettek lovakat és így alakult ki fokozatosan a mostani állapot.

-Hány alkalmazott dolgozik?

15-en vagyunk.

-Hány órás a munkaidő?

Nagyon sok munkánk van, nem szoktuk nézni az órát.

-Melyik a kedvenc elfoglaltsága a tanyán?

A kalandparkozást és az esküvőket szeretem a legjobban.

-Külföldről is jönnek vendégek?

Igen. Idén Svédországból 1000 tájfutó érkezik.

-Mi a tapasztalata a gyerekcsoportokkal?

Nagyon szeretem őket. Nekem is van gyeregem. Ő is nagyon szeret itt lenni. Öröm látni azt, amikor egy gyerekcsoport belakja a tanyát.

-Önök hova járnak nyaralni?

Mostanában nem jutottunk még el. De tervezük.

Kívánjuk, hogy legyen alkalmuk pihenni a nyáron.

Köszönjük a beszélgetést.

Vivi, Réka

Események, ahogy Ti láttátok

Zsongor-kő

A Jakab-hegyre feljutva nagyon fáradt voltam, és féltem, mert nagyon veszélyesnek tűnt a kilátó. De amikor megláttam, kikapcsolt az agyam és eltűnődtem, hogy milyen gyönyörű Magyarország és miért mennek el innen a magyarok „tengerpartos” helyekre nyaralni, amikor ilyen gyönyörűt lehet itthon látni. Belegondoltam, hogy képes lennék napokat ott ülve, eltűnődni az élet gondjain. Ahogy

azok a vörös homokkövek kipillantottak a fák közül, ahogyan a madarak éneke szebbé varázsolta a kilátást, a dimbes dombok összefolytak egymásba, az égbolt kékre festette magát és megbolondította néhány hófehér bárányfelhővel. Én csak ámultan, néztem a színes és csodálatos világba, a mi csodaszép magyar hazánkra.

Bogi

Éjszakai bújócska

Az erdei iskola második napján este sötétbújócska volt. A tanároknak kellett megtalálni a gyerekeket. Előtte

számháborúztunk, úgyhogy mindenki tudott egy jó bújóhelyet. Én egy nagy fenyőfa koronája alá, a törzséhez bújtam. Az ágak összekarcolták a kezem, lábamat. Detti néni kiabált: „Jövünk!” És elkezdődött a keresés. Már az első percekben megtalálták a fele csapatot. Számtalanszor elment mellettem tanár, bevilágított az ágak közé, nem vett észre. A fa dús lombjai eltakartak és csak pár fénysugár tudott átjutni rajtuk. Végül megtaláltok egy diák segítségével. A sötétbújócska után még sokat beszélgettünk. Nagyon jó este volt.

Domi

Abaligeti cseppkőbarlang

Az első nap elmentünk Abaligetre, a cseppkőbarlangba. Az odafele út egészen egyszerű volt. Mikor átértünk Abaligetre, akkor gyönyörködtünk a tóban és a benne lévő halakban. És elmondtuk „párszor”, hogy mi már jártunk itt. A barlangban elmesélték, hogy még fiatal a barlang, pár százezer éves. A 81 lépcsőt leküzdve meghallgattunk egy rövid előadást arról, hogy milyen formája van a cseppköveknek. Eszébe jutott az egyik

osztálytársunknak, hogy ki kellene próbálni az akusztikát, és elénekeltünk egy dalt. A barlangi túra után néhányan vízibicikliztek, de haza mindenki szárazon ért.

Ági

Kalandpark a fák között

Ebben az erdei iskolában is volt egy kalandpark, amelyben volt sok szép és jó dolog, de nekem a bátorság pálya volt a kedvencem. Viszont nem olyan lecsúszós volt, hogy az egyik pontból a másikba kerülsz, aztán sétálhatsz vissza és várhatod, hogy mikor kerülsz sorra, hanem inkább akadálypályának vagy Barnabás ellenségének nevezném. Ugyanis őt is elrángattam, hogy próbálja ki, mert nagyon jó. Be is ment, de hamar kiderült, hogy nem az ő magasságára tervezték.

Azért hősiezen megbirkózott vele.

Peti

Jelentés a betegszobából

Az abaligeti túra után megbetegedtem, így a szerdai napot ágyban töltöttem. Pénteken új erővel (és egy üveg kirázott kólával) kimentem a kalandparkba. Legjobban a hófánk és a gokartozás tetszett. Az egészség szerencsére másnap is kitartott, így strandoltam is.

Beni

Csak úgy.....

A szelfik

Idén nagy terveket szövögettem, a telefonom tárhelyét letisztítottam azért, hogy minden pillanatot meg tudjak örökíteni. Már az első nap első percében idegesítettem a többieket a buszból kiszállós reakcióvideómmal, utána folytattuk a képek készítését a tóparton, ahol mindenki-vel, aki szembejött, csináltam egy

Utolsó titkok a lányszobából

Elérkeztünk számunkra az utolsó ERDEI ISKOLÁHOZ. A szívünk megszakad, mert rengeteg szép emlék fűződik a táborokhoz. Ötödikben még életcélunk volt az, hogy a mi szobánk legyen a legrendesebb, legtisztább. Idén már igyekeztünk utat vágni a tárgyak között, amelyek a földön, asztalon, ágyon heverték. Az éjszék pedig szinte ugyanolyanok. Nem alszik a társaság, fegyelmezni kell, és hiába a sok túra és program, képtelenek vagyunk elfáradni, egyszerűen nem megy. De mi sem mindig hangoskodunk és vicceskedünk. Kedd este például egy óra komoly dolgokról való beszélgetéssel telt el. Bár ez kivételes eset volt.

vagy több képet, még magával a tóval is. Este, sőt fogalmazzunk inkább úgy, hogy éjjel is képeket/videókat csináltunk, de megéri, hisz minden barátom után marad egy kis emlékem, egy fotóval vagy akár egy videóval. Szerdán miután nagy nehezen feljutottunk a hegyre, ott is rengeteg kép meg videó készült. Így a harmadik nap, ahogy nézegettem a képeket, annyi minden jutott eszembe, annyi emlék,

életérzés, egy jó illat, egy poén. Ezt adják a képek. Ránézel és hirtelen visszacsöppensz a legszebb pillanatokba. Művészi képek is születtek meg olyanok is, amelyek szinte használhatatlanok, mégis mindenki élvezte, és nekem pont ennyi elég.

Tehát, mire jó egy hálózás? A válasz nem az, hogy „alváásra”. Mi ezt afféle jelmezként használjuk. Először is belebújunk, majd valakit megkérünk, hogy nyakig cipzározza be. Ezután a padlón kúszunk-mászunk. És igen, ezen órákon át tudunk sírva nevetni. Sutyiban (lepedőre, és tárgyakra vigyázva) enni is szoktunk, de ez nagy titok. Néha összeülünk egy ágyra, és nevetünk a képeken, videókon.

Ezek vagyunk mi. A humorunkon kívül minden megváltozott. Hiába az a 4 év, ugyanolyanok az éjszakák. Nevetünk vagy sírunk. Vagy mindkettőt egyszerre. Hiányozni fog mindez.

Réka

Kutyamentők akcióban

Az órfői buszmegállónál mindenki „lelkesen” vonult a túrára. Már éppen be-

melegedtünk, amikor felbukkant egy kutya. Anita néni mondta, hogy ne simogassuk, de én nem hallgattam rá és megsimogattam. Utána jöttek a többiek is. Láttam, hogy van bilétája. Gondoltam, megnézem kié az eb. Felhívtuk a gazdáját. Nagyon örült a hívásnak. A hölgy említette Kriszta néninek, hogy két kutyájuk tűnt el. A fiúk már kiabáltak is, hogy jön egy másik. Mexet és Digset megittattuk a túrára szánt vizünkkel. Én úgyis három litert vittem. Közben kiszedtem az egyikből három kullancsot a sok közül. Többet is kiszedtem volna, de mikrobuszal megérkezett a gazdája. Nagyon megörült a kedvenceinek. Negyven perc lemaradást behozva utolértük a csapatot. Egy éve tűnt el az én kutyám és senki sem telefonált nekünk. Jó érzés volt, hogy én segíthettem valakinek.

Dalma

(Ezte újra felhívt a tulajdonos és még egyszer megköszönte a segítségünket. A szerk.)

Egy pohár jéghideg limonádé

Emlékezetes pillanatok

(Mondatok a fogalmazásokból)

„Jó kis házias szoba volt.” (Uszkai Attila)

„A copfom vicces és fájdalmas volt.”

(Koller Jankó)

„Krisztiánt a saját árnyékával ijesztettük meg. Félelemben aludt el.” (Buzás Tibi)

„A denevér nem eszik embert. Csak gyümölcsöt.” (Jordán Dalma)

„Krisztián mindent lefejt. Az ugrálódombot, a korlátot, a poharat és a széket is. Nagyon sokat nevettem rajta.” (Csonka Ramóna)

„Tetszett a tábortűz is, mert sokan sírtak. De nekem csak picit könnyezett a szemem.” (Miklós Kornél)

„Napszúrást is kaptam, de jó volt ott lenni.” (Farkas Krisztina)

„Szabi ugrott egyet az ugrálódombon, kb. fél méterre felpattantunk. „

(Szőke Lili)

„Menekültünk Bálinttal az istállóból a hidegvérű csődőr elöl. Ugyanis az a csődőr nagyon mérges volt valamiért.” (Orsós Szabi)

„Idén is nagyon „élveztem” a barlangtúrát. A klausztofóbiámat nem sikerült kinőnöm.” (BBB)

Jali!

(Zsolti-Beni)

Vérszívó-kiadandó

Eseménytelen, nyugodt éjszakára számítva békésen olvasgattunk a kényelmes kanapén.

Ám ekkor észrevettük, hogy nem vagyunk egyedül a folyosón. Egy kicsiny, ámde annál félelmetesebb lény villámként cikázva közeledett felénk.

Én sikítva bújtam az újságlap mögé, attól remélve védelmet. Ügyelőtársam, Mari néni bátran felvette a harcot a denevérral.

Eközben én - mint egykoron a II. világháború szőnyegbombázásai idején - a falhoz lapulva eljutottam a szobánkig. Gyorsan kinyitottam az ajtót és bemenekültem. Addigra már a többiek is felébredtek és megijedtek. Tanakodni kezdtünk, hogy kitől kérjünk segítséget. Gyuszi

Búcsúzó

Van egy dolog amiről nem írhattam eddig egy erdei iskolában sem személyes beszámolót: az az esti énekelgetés, búcsúzkodás. Nem mondhatom, hogy túlságosan meghatódtam, mert nem vagyok az a fajta, meg hát amúgy is, ha én sírok, az sosem származhat örömből, ez nálam arany szabály. De mikor ez az egész történt, bár tudom, hogy nem ez volt a célja feltétlenül, valami megmagyarázhatatlan vidámság kerített hatalmába. Mondjuk igazából nem is olyan megmagyarázhatatlan. Ennél jobb alkalom nincs is arra, hogy az ember rádöbbenjen, milyen jó társaságban volt nyolc éven keresztül, bármi-

bácsi már aludt. A nyolcadikos fiúk boldogan jöttek denevért üldözni. Sajnos csak egy lyukas teniszütőnk volt, ezért a betolakodó bűregérutat nyert.

Kicsivel később Detti néni is ki mert mászni az asztal alól és Anita néni is levette a fejről a törölközőt. (Pedig Dalma többször is értésére adta, hogy a denevér csak gyümölcsöt eszik.)

Végre helyreállt a nyugalom és újra csend honolt a folyosón. Egy-újjra szer csak a nyolcadikos lányok zajossá váltak. Fenyegetésképpen ezt mondtam nekik: "Ha nem alszotok el, beengedem hozzátok a denevért." Ebben a pillanatban megjelent a denevér és vészesen közeledett felém. Menedéket a lányok sötét szobájában leltem. Úgy

ilyen nyálasan is hangzik, mert én is tudom, hogy az. Emlékszem mit írtam a első suliujságba, és most, az utolsóban is ahhoz tartom magam. Gondolom, senki nem emlékszik rá, de nem baj, mert szívesen ismétlem magam ilyen kellemes témában: „Ebben az osztályban senki se százas, engem beleértve, és ezt szeretem benne a legjobban.” Ezek a szavak jártak a fejemben, miközben hold- és tűzfény mellett bájosan zabáltam a szalonnám. Talán ez volt az eddigi legjobb erdei iskolám. bbb

Legek és egyéb érdekességek a tábor mindennapjaiból.

A leghalkabb: Buzás Tibi

A legnőiesebb: Jankó/a

A leggyorsabb túrázó: a kutya-mentők

A legszexisebb: Balogh Szabi a babakék pizsamájában

A legszerelmesebb: ♥♥♥

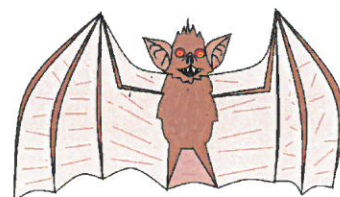
A legkitartóbb: Blanka

A legdalosabb: Réka és a 8.-os lányok

gondoltam, reggelig itt is maradtok.

Majd egy kis idő múltán minden bátorságomat összeszedve újra törölközővel a fejemem (pedig Dalma mondta, hogy a denevér csak gyümölcsöt eszik), belopakodtam a szobámba és bár nehezen, de elaludtam.

Utóirat: A denevér azóta is szabadon száll a Rác tanyán és még mindig gyümölcsöt eszik. (Ági néni)

||:ERDEI ISKOLA:||

Jó pihenést, eseményekben gazdag nyári szünetet kívánunk mindenkinek.

A szerkesztők